

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <u>IV/198-2/2016</u>	
Érkezett: <u>2016 MAREC 3 O.</u>	
Példány: <u>3</u>	Kezelőiroda:
Melléklet: <u>Ø</u> db	<u>H</u>

Alkotmánybíróság
1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

Magyarországi Fióktelepe
indítványozó

képviseli:

[Redacted signature area]

nyilatkozata

az indítványozó által előterjesztett alkotmányjogi panasz folytán **IV/198-1/2016.** számon folyamatban lévő eljárásban.

Dr. Bitskey Botond
Főtitkár

Alkotmánybíróság
1015 Budapest
Donáti utca 35-45.

Budapest, 2016. március 23.

Ügyszám: IV/198-1/2016.
Tárgy: alkotmányjogi panasz kiegészítése

Tisztelt Főtitkár Úr!

2016. február 23-án vettük kézhez 2016. február 18-án kelt levelét, amelyben a [REDACTED] [REDACTED] **Magyarországi Fióktelepe** (székhelye: [REDACTED]; cégjegyzékszám: [REDACTED] képviselői: [REDACTED] és [REDACTED] vezető tisztségviselők) mint indítványozó (a továbbiakban: „**Indítványozó**”) által a Fővárosi Törvényszék **1.Kpkf.670.333/2015/7.** számú végzése ellen benyújtott alkotmányjogi panasszal (a továbbiakban: „**Indítvány**”) kapcsolatban hívott fel minket nyilatkozattételre. Az Ön által szabott 30 napos határidőn belül az alábbi

n y i l a t k o z a t o t

tesszük:

Az Indítványozó az alkotmányjogi panaszt, amely az ügyben Magyarországon rendelkezésére álló utolsó jogorvoslati lehetőség, továbbra is fenntartja, és azt – Főtitkár Úr levelére is válaszolva – az alábbiakban kifejtettek szerint egészíti ki.

1. Az Indítvány lényegesen eltér a Kúria ítélete ellen korábban előterjesztett alkotmányjogi panasztól

Főtitkár Úr a levelében nyomatékosan utalt arra, hogy az Indítványozó az Indítvány alapjául szolgáló ügyben korábban, a Kúria Kfv.II.37.667/2013/15. számú ítélete ellen már nyújtott be alkotmányjogi panaszt (IV/1494/2014.), amelyet az Alkotmánybíróság az ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozata (a továbbiakban: „**Ügyrend**”) 30. § (2) bekezdés a) és h) pontja alapján visszautasított [3037/2015. (II. 20.) AB végzés].

Főtitkár Úr a levelében nem hivatkozott ugyan az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: „**Abtv.**”) 31. § (2) bekezdésére, levelének tartalmából azonban arra következtetünk, hogy az Indítvány elbírálása szempontjából különös jelentőséget tulajdonít a korábbi alkotmányjogi panasz visszautasításának.

Az Abtv. 31. § (2) bekezdése szerint

„[h]a egy ügyben alkotmányjogi panasz alapján a bírói döntés Alaptörvénnyel való összhangjáról az Alkotmánybíróság már döntött, ugyanabban az ügyben érintett panaszos által, azonos jogszabályra, illetve jogszabályi rendelkezésre és ugyanazon Alaptörvényben biztosított jogra, valamint azonos alkotmányjogi összefüggésre hivatkozva alkotmánybírósági eljárásnak nincs helye.”

Az Abtv. 31. § (2) bekezdésével összhangban az Ügyrend 30. § (2) bekezdés b) pontja úgy rendelkezik, hogy

„[a]z Alkotmánybíróság visszautasítja az alkotmányjogi panaszt, ha [...] a felvetett alkotmányossági problémát az Alkotmánybíróság az Abtv. 31. §-a szerint korábban már elbírálta[.]”

Az eljárásjog terminológiáját kölcsönvéve, az Alkotmánybíróság visszautasító végzéséhez nem fűződik „anyagilag jogerő”, azaz az alkotmányjogi panasz visszautasítása nem akadályozza annak, hogy az indítványozó akár ugyanazt az alkotmányossági problémát újra az Alkotmánybíróság elé utalja.

Tekintettel arra, hogy az Alkotmánybíróság a Kúria ítélete ellen előterjesztett korábbi alkotmányjogi panaszt érdemi vizsgálat nélkül visszautasította, a bírói döntés Alaptörvénnyel való összhangjáról érdemben nem döntött, azaz – az Ügyrend szóhasználatával élve – nem bírálta el a felvetett alkotmányossági problémát. Ebből az következik, hogy a jelen Indítványra az Abtv. 31. § (2) bekezdése és az Ügyrend 30. § (2) bekezdés b) pontja még abban az esetben sem lenne alkalmazható, ha az Indítvány pontosan ugyanazokat az alkotmányossági kérdéseket vetné fel, mint a korábban visszautasított alkotmányjogi panasz. Amint azonban azt az alábbiakban kifejtjük, a Kúria ítélete ellen előterjesztett alkotmányjogi panasz és az Indítvány által felvetett kérdések között olyan alapvető eltérések vannak, amelyek nemcsak az Abtv. 31. § (2) bekezdésének és az Ügyrend 30. § (2) bekezdés b) pontjának az alkalmazását zárják ki, hanem azt sem teszik lehetővé, hogy a korábbi alkotmányjogi panaszt visszautasító végzésben foglaltakat az Alkotmánybíróság „mechanikusan” alkalmazza a jelen Indítványra. Másként megfogalmazva: a jelen Indítvány a korábbi alkotmányjogi panasztól függetlenül, önállóan vizsgálendő és bírálható el.

A korábbi alkotmányjogi panasz tárgyát a Kúriának az ügy érdemében hozott felülvizsgálati ítélete képezte. Ezzel szemben a jelen Indítvány az Abtv. 27. §-ában foglaltak szerint nem az ügy érdemében hozott, hanem a bírósági eljárást befejező egyéb döntés – a Fővárosi Törvényszéknek az Indítványozó perújítási kérelmét jogerősen elutasító végzése – ellen irányul.

A korábbi alkotmányjogi panasz alapvetően két körülményre vezette vissza a kúriai döntés alaptörvény-ellenességét:

- (i) a Kúria az Indítványozó által a kérdéses gazdasági-pénzügyi alkalmassági kritériummal (a továbbiakban: „**alkalmassági kritérium**”) szemben a jogorvoslati kérelmében ténylegesen előterjesztett és a jogorvoslati eljárás, valamint a közigazgatási per során mindvégig fenntartott törvényességi kifogást (a mérleg szerinti eredmény alkalmatlansága a gazdasági-pénzügyi alkalmasság igazolására) elkésettnek és erre tekintettel érdemi elbírálásra alkalmatlannak minősítette;
- (ii) a Kúria az Indítványozó kérelme, valamint az Európai Unió működéséről szóló szerződés (a továbbiakban: „**EUMSZ**”) 267. cikk (3) bekezdésében foglalt kötelezettsége ellenére nem kezdeményezte ismételt az Európai Unió Bíróságának (a továbbiakban: „**EB**”) az előzetes döntéshozatali eljárását és az EB által az ügyben hozott C-218/11. számú előzetes döntésben foglaltakat részben figyelmen kívül hagyta az ügy érdemi elbírálása során.

Az alkalmassági kritérium objektív alkalmatlanságával kapcsolatos kifogás érdemi vizsgálatának mellőzéséből az Indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított és a konkrét ügyben az Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdés b) pontjával, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított bírósághoz fordulás jogával összefüggésben alkalmazandó jogorvoslatihoz való jogának sérelmét vezette le. Az alapjogsérelem az Indítványozó szerint azáltal valósult meg, hogy a jogorvoslati kérelmének az egyik elemét a végső fórumként eljáró Kúria nem bírálta el érdemben. Ezzel összefüggésben az Indítványozó számos olyan körülményre hívta fel a figyelmet, amely az Indítványozó megítélése szerint alátámasztotta azt, hogy a közbeszerzési jogorvoslati szabályoknak a Kúria általi értelmezése súlyos alkotmányossági aggályokat vet fel.

Az EB C-218/11. számú előzetes döntésében foglaltak figyelmen kívül hagyásából és az EB ismételt megkeresésének az elmulasztásából az Indítványozó a törvényes bíróhoz való jog sérelmét vezette le. A törvényes bíróhoz való jog az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes

eljáráshoz való jog egyik részkövetelménye. Ezzel összefüggésben az Indítványozó azt sérelmezte, hogy a Kúria az ügy érdemi elbírálása szempontjából releváns uniós jogi kérdések tekintetében nem tett eleget az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése iránti kötelezettségének.

Az Indítványozó a Fővárosi Törvényszék végzésének alaptörvény-ellenességét az alábbi körülményekre vezeti vissza:

- (i) a Fővárosi Törvényszék az Indítványozónak az alkalmassági kritérium objektív alkalmatlanságára vonatkozó kifogását ténybeli hivatkozás helyett tévesen jogi kifogásnak minősítette;
- (ii) a Kúria e tekintetben egyértelmű állásfoglalása ellenére – miszerint az Indítványozó kifogása elkésett, ezért az érdemben nem volt elbírálható –, a Fővárosi Törvényszék tévesen és az alapulfekvő iratokkal szöges ellentétben arra a megállapításra jutott, hogy az alkalmassági kritérium objektív alkalmatlanságát az alapperben elbírálták, így arra perújítás nem alapítható;
- (iii) a Fővárosi Törvényszék az Indítványozó kérelme, valamint az EUMSZ 267. cikk (3) bekezdésében foglalt kötelezettsége ellenére nem kezdeményezte az EB előzetes döntéshozatali eljárását azzal kapcsolatban, hogy az uniós jog érvényesülése megkívánja-e a perújítás megengedését.

Az alkalmassági kritériumra vonatkozó kifogás téves értékeléséből az Indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított és a jelen ügyben az Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdés b) pontjával, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított bírósághoz fordulás jogával összefüggésben alkalmazandó jogorvoslathoz való jog sérelmét vezette le. Tekintettel arra, hogy a Fővárosi Törvényszék végzése nem az ügy érdemében hozott döntés, az ellene előterjesztett Indítványban az Indítványozó – a korábbi alkotmányjogi panasszal ellentétben – nem azt sérelmezi, hogy a bíróság az ügy érdemi elbírálása során nem vette figyelembe a jogorvoslati kérelmének és a keresetének az alkalmassági kritérium objektív alkalmatlanságára vonatkozó elemét, hiszen a perújítási eljárásban a bíróság nem is jutott el az ügy érdemi (újra)elbírálásához. Az Indítványozó azt sérelmezi, hogy a Fővárosi Törvényszék a Kúria ítéletében, valamint a perújítási kérelemben foglaltak nyilvánvalóan és kirívóan helytelen értelmezésével nem engedte meg a perújítást, ezzel pedig végleg elzárta az Indítványozót attól a lehetőségtől, hogy az alkalmassági kritérium objektív alkalmatlanságára alapított jogorvoslati kérelmét elbírálják.

A Fővárosi Törvényszék végzésének önellentmondásai (az alkalmassági kritérium objektív alkalmatlansága mint jogkérdés és egyúttal mint az alapperben elbírált tényállás része), valamint a Kúria ítéletével szembeni ellentmondásossága (a Kúria által egyértelműen el nem bírált körülmény elbírálnak minősítése) alapján az Indítványozó – a korábbi alkotmányjogi panaszhoz képest teljesen új elemként – arra is hivatkozott, hogy a Fővárosi Törvényszék eljárása sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében rögzített jogállamiságból levezethető jogbiztonság követelményét.

Az EB megkeresésének az elmulasztásából az Indítványozó – a korábbi alkotmányjogi panaszhoz hasonlóan – a törvényes bíróhoz való jognak – mint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való jog egyik részkövetelményének – a sérelmét vezette le. A korábbi alkotmányjogi panasszal ellentétben azonban az Indítvány nem azt sérelmezi, hogy a bíróság az ügy érdemi elbírálása körében nem kereste meg (újra) az EB-t, hanem azt, hogy a perújítás megengedhetősége kérdésében nem kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárást, holott az – végső fokon eljáró fórumként – kötelessége lett volna.

A fentiek alapján megállapítható, hogy – noha a két alkotmányjogi panasz között szükségszerűen vannak átfedések – az Indítvány nem ugyanazon alkotmányossági problémák elbírálására irányul, mint a korábbi alkotmányjogi panasz. Azon túlmenően, hogy a két panasz tárgyát két különböző bíróság – a Kúria, illetve a Fővárosi Törvényszék – által hozott döntések képezik, a döntések tartalmukban is lényegesen eltérnek. A Kúria döntése az ügy érdemében hozott jogerős ítélet, a Fővárosi Törvényszék

döntése pedig az eljárást befejező egyéb döntés – a perújítási kérelmet megengedhetőség hiányában jogerősen elutasító végzés. Ennek megfelelően a részben azonos alaptörvényi rendelkezésekhez kapcsolódó alkotmányossági problémák eltérő kontextusban és szükségszerűen eltérő tartalommal merülnek fel. Mindebből az következik, hogy az Abtv. 31. § (2) bekezdése és az Ügyrend 30. § (2) bekezdés b) pontja semmiképpen nem akadályozza az Indítvány befogadásának, és – amint arra fentebb utaltunk – a korábbi alkotmányjogi panaszt visszautasító végzésben foglaltak nem alkalmazhatók automatikusan a jelen Indítványra.

2. További észrevételek Főtitkár Úr levelére

Főtitkár Úr a levelében – a korábbi alkotmányjogi panaszt visszautasító végzést idézve és az Alkotmánybíróság következetes gyakorlatára hivatkozással – arra hívja fel a figyelmet, hogy az Alkotmánybíróságnak nem feladata az alapügyben eljáró bíróságok által hozott döntések irányának, a tényállás megállapításának és a jogszabályok értelmezésének a felülbírlata. Főtitkár Úr azt is kiemelte, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog lényegét az Alkotmánybíróság az alkotmányos jelentőségű eljárási szabályok érvényesülésében látja, és a bírósági eljárásnak az azon túlmutató elemeit (bizonyítékok mérlegelése, jogértelmezés stb.) nem tekinti alkotmányossági kérdésnek.

A Főtitkár Úr által kifejtettekkel kapcsolatban mindenekelőtt hangsúlyozzuk, hogy Indítványunkat a tisztességes eljáráshoz való jognak nem azokra az aspektusaira alapítjuk, amelyeket Főtitkár Úr a levelében az Alkotmánybíróság következetes gyakorlatára utalva említ. A tisztességes eljáráshoz való jogra kizárólag abban az összefüggésben hivatkozunk, hogy a törvényes bíróhoz való jogot az Alkotmánybíróság a tisztességes eljáráshoz való jog egyik részkoetelményének tekinti.¹ Ennek megfelelően a törvényes bíróhoz való jog sérelme egyúttal a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét is megvalósítja. Ebben a körben az Indítványunk – akárcsak a korábbi alkotmányjogi panasz – részletes indokolást tartalmaz, így Indítványunk a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme tekintetében is megfelel a kérelem határozottságával kapcsolatban az Abtv. 52. § (1) bekezdésében és (1b) bekezdés b) pontjában megfogalmazott követelményeknek.

Azzal, hogy a törvényes bíróhoz való jog kizárólag a nemzeti jog szerinti törvényes bíró – azaz a nemzeti jog szerint hatáskörrel és illetékességgel rendelkező rendes bíróságon az ügyelosztási rend szerint kijelölt és az előzetes döntéshozatal kezdeményezésének a jogával rendelkező bíró – tekintetében érvényesül, nem értünk egyet. Ha ez így lenne, az Alkotmánybíróság sem lenne törvényes bírónak tekinthető. Márpedig az Alkotmánybíróság 35/2011. (V. 6.) AB határozatából (ABH 2011, 205) – amelyet az Indítványunkban is idéztünk – az következik, hogy az Alkotmánybíróság is törvényes bírónak minősül:

„[...] a jogértelmezéssel feloldhatatlan alkotmányellenesség esetén a peres fél törvényes bíróhoz való joga csak az alkotmánybírósági eljárás során érvényesülhet. [...] A bírói kezdeményezés intézményének célja tehát részben a peres fél törvényes bíróhoz való alapjogának érvényesítése, részben pedig az absztrakt alkotmányvédelmen túl annak megelőzése, hogy az egyedi jogvita – jogsérelem okozásával vagy a jogbiztonság veszélyeztetésével – alkotmányellenes jogszabály alapján dőljön el.” (kiemelés tőlünk)

Az Indítványunkban – az osztrák és német alkotmánybírósági gyakorlatra is hivatkozással – részletesen kifejtettük azokat a körülményeket, amelyek megalapozzák az EB törvényes bírói minőségét. Az EB azokban az esetekben minősül „törvényes bírónak”, amikor a tagállami bíróság az EUMSZ 267. cikk (3) bekezdése alapján köteles kezdeményezni az EB előzetes döntéshozatali eljárását. Ilyen esetekben arról van szó, hogy az egyéni jogok érvényesítésére irányuló alapügy valamely – akár érdemi, akár eljárásjogi – aspektusának eldöntéséhez be kell szerezni az EB uniós jogi jogkérdésben adott, kötelező jogértelmezését, kivéve, ha az EB gyakorlatában kidolgozott esetek valamelyike forog fenn (már kialakult ítélkezési gyakorlat, illetve a helyes jogértelmezés

¹ Lásd többek között 36/2013. (XII. 5.) AB határozat (ABH 2013, 1045) és 3/2014. (I. 21.) AB határozat (ABH 2014, 49).

egyértelműsége).² Másként megfogalmazva: az egyedi ügyben eljáró tagállami rendes bíróság hatáskörének egy szeletét – a konkrét normakontroll keretében eljáró Alkotmánybírósághoz hasonlóan – az EB gyakorolja. Ennek megfelelően az alapügy uniós jogi jogértelmezést igénylő aspektusa tekintetében az eljáró tagállami bíróság helyett, illetve mellett az EB lesz az a hatáskörrel rendelkező törvényes bíró, akinek közreműködése az alapügy elbírálásában és ezáltal az alapügyben érvényesített egyéni jogok érvényesítésében elengedhetetlen lesz, és akitől az alapügyben jogot érvényesítő fél nem fosztható meg. Ahogyan azt az osztrák Alkotmánybíróság is megfogalmazta az Indítványunkban idézett egyik döntésében:³

„Amennyiben egy belső állami szerv az EKSz 177. cikkének (3) bekezdésében [jelenleg az EUMSZ 267. cikk (3) bekezdésében] foglalt rendelkezés ellenére nem terjesztene fel egy a közösségi jog értelmezésével kapcsolatos előterjesztendő kérdést az Európai Bíróságnak, úgy ez a belső állami szerv megsértené a törvényes hatásköri rendet, amelyhez pedig az EKSz 177. cikke is tartozik, és ezzel az előtte folyamatban lévő ügyben érintett felektől megvonná a törvényes bírót annyiban, amennyiben nem az Európai [Bíróság] oldhatna meg egy az ő döntési jogkörébe tartozó kérdést.

Egy ilyen hibát az [A]llkotmánybíróságnak figyelembe kellene vennie, mivel ezzel sérülne a törvényes hatásköri rend, ami az [A]llkotmánybíróság ítélkezési gyakorlata alapján a B-VG [Alkotmány] 83. cikk (2) bekezdésének a megsértését eredményezné.”
(kiemelések tőlünk)

Amennyiben a végső fokon eljáró tagállami bíróság az előzetes döntéshozatal kezdeményezésére vonatkozó kötelezettségének nem tesz eleget, e kötelezettségszegés az EB gyakorlata értelmében alapot szolgáltat a tagállami kártérítési felelősség megállapítására.⁴ Ez is aláhúzza azt, hogy az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének kötelező eseteiben az EB eljárása elengedhetetlen eleme a bírói úton – a „törvényes hatásköri rendben” – történő jogérvényesítésnek.

Főtitkár Úr a levelében a 3110/2014. (IV. 17.) AB végzést idézve utal arra, hogy a nemzeti jog szerinti törvényes bírónak kell döntenie arról, hogy terheli-e előzetes döntéshozatal-kezdeményezési kötelezettség, vagy pedig mentesül ez alól. Azon túlmenően, hogy az EUMSZ 267. cikk (3) bekezdése körében nincs helye mérlegelésnek, azaz a kezdeményezési kötelezettség nem a tagállami bíróság döntésén múlik, a Főtitkár Úr által idézett megállapításból nem következik az, hogy – a nemzeti jog szerinti törvényes bíró mellett – az EB miért ne lenne törvényes bíró. **Az EUMSZ 267. cikk (3) bekezdése szerinti kezdeményezési kötelezettség természetesen nem szűnik meg attól, hogy a végső fokon eljáró tagállami bíróság a releváns EB ítéleteit teljesen ignorálja – azaz azokkal egy szóval nem foglalkozik és nemcsak az Indítványozótól eltérően értelmezi azokat – és mintegy önkényesen állítja, hogy az ügyre vonatkozóan nincsenek releváns EB ítéletek vagy uniós szabályok.**

A fentiekén túlmenően azt is fontosnak tartjuk hangsúlyozni, hogy az Indítvány a tisztességes eljáráshoz való jog részkövetelményét képező törvényes bíróhoz való jog sérelmén túl a

² Lásd Ajánlások a nemzeti bíróságok figyelmébe az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek előterjesztésére vonatkozóan [HL C 338 2012.11.6.], 12. pont. Lásd továbbá a 28-30/62 sz. *Da Costa en Schaake NV, Jacob Meijer NV, Hoechst-Holland NV v Netherlands Inland Revenue Administration* ügyben 1963. március 27-én hozott ítéletet [EBHT 1963., 61. o.]; a 283/81. sz. *Srl CILFIT and Lanificio di Gavardo SpA v Ministry of Health* ügyben 1982. október 6-án hozott ítéletet [EBHT 1982., 3415. o.], 13-21. pont; valamint a 283/81. sz. *Srl CILFIT and Lanificio di Gavardo SpA v Ministry of Health* ügyben 1982. október 6-án hozott ítéletet [EBHT 1982., 3415. o.], 10., 16-21. pont.

³ Lásd az osztrák Alkotmánybíróság (*Verfassungsgerichtshof*) B 2300/95-18. sz. ügyben 1995. december 11-én hozott határozatát, 14. o. (hiteles fordítás, 23-25. o.).

⁴ Lásd a C-6 és 9/90. sz. *Andrea Francovich, Danila Bonifaci és mások v Olasz Köztársaság* egyesített ügyekben 1991. november 19-én hozott ítéletet [EBHT 1991., I-5357. o.], 31-46. pont; a C-224/01. sz. *Gerhard Köbler v Republik Österreich* ügyben 2003. szeptember 30-án hozott ítéletet [EBHT 2003., I-10290. o.], 30-59. pont; a C-173/03. sz. *Traghetti del Mediterraneo SpA (felszámolás alatt) v Olasz Köztársaság* ügyben 2006. június 13-án hozott ítéletet [EBHT 2006., I-5204. o.], 24-46. pont.

jogorvoslathoz való jog sérelmét is állítja (a közigazgatási határozatok bírósági felülvizsgálatára vonatkozó követelménnyel, a bírósághoz fordulás jogával és a jogbiztonság követelményével összefüggésben), méghozzá az alapügy uniós vonatkozásaitól függetlenül. Azzal, hogy az Alkotmánybíróság szerint a helytelen jogértelmezés és jogalkalmazás önmagában nem alkotmányossági probléma, és ezért az Alkotmánybíróság a támadott döntést hozó bíróság eljárását nem bírálhatja felül, általában véve egyetértünk. A jogalkalmazói hiba lehet azonban olyan súlyos, hogy az – az ügyre egyébként irányadó anyagi jogi és eljárásjogi szabályok megsértésén túl – az Alaptörvényben biztosított valamely alapjog sérelmét is megvalósítja. Ha ez nem így lenne, alkotmányjogi panasznak kizárólag azokban az esetekben lenne helye, ha a bíróság alaptörvény-ellenes jogszabályt alkalmazott. Ezzel szemben az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja – az egyedi ügyben alkalmazott jogszabály alaptörvény-ellenességére alapított alkotmányjogi panasz mellett – kifejezetten lehetővé teszi alkotmányjogi panasz előterjesztését abban az esetben, ha a bírói döntés alaptörvény-ellenességét nem az alkalmazott jogszabályok alaptörvény-ellenessége, hanem a jogszabályok alaptörvény-ellenes alkalmazása idézi elő.

Az Indítvánnyal támadott döntés esetén a helytelen jogalkalmazás egyúttal alapjogsérelmet is okozott. Az, hogy egy bíróság egy nyilvánvalóan ténykérdésnek minősülő körülményt jogkérdésnek minősít, majd pedig ezzel a minősítéssel és egyúttal a Kúria jogerős felülvizsgálati ítéletében foglaltakkal nyíltan szembemelve arra a megállapításra jut, hogy az adott körülmény – amelyet a Kúria deklaráltan nem bírált el – az alapügyben elbírált tényállás része, jogállami keretek között elfogadhatatlan. Ha a bíróság ezzel a felet attól a lehetőségtől vágja el véglegesen, hogy egy közbeszerzési ügyben a bírósági felülvizsgálaton keresztül megvalósuló jogorvoslathoz való jogát gyakorolni tudja, azaz a jogorvoslati kérelmében foglaltakat elbírálják, az a jogorvoslathoz való jog sérelmét valósítja meg – az ügy konkrét körülményei mellett a közigazgatási határozatok bírósági felülvizsgálatára vonatkozó követelménnyel, a bírósághoz fordulás jogával és a jogbiztonság követelményével összefüggésben.

Természetesen az Indítványozó is tisztában van azzal, hogy a jogorvoslathoz való jog – amint azt az Alkotmánybíróság a korábbi alkotmányjogi panaszt visszautasító végzésében is rögzítette – nem teremt várományt meghatározott tartalmú döntésre. Az Indítványozó az Indítványában nem azt sérelmezi, hogy a jogorvoslata nem járt sikerrel, azaz a bíróságok érdemben számára kedvezőtlen döntést hoztak, hanem azt, hogy a jogorvoslata egyik eleme – az iratokból is nyilvánvalóan kitűnően – elbírálatlan maradt. Ez pedig azért valósult meg, hogy a Fővárosi Törvényszék – kirívóan súlyos jogalkalmazási hibákat elkövetve – nem engedte meg a perújítást. Ettől eltérően a törvényes bíróhoz való jog megsértése körében az alkotmányossági problémát nem önmagában az jelenti, hogy a Fővárosi Törvényszék nem engedte meg a perújítást. E tekintetben az alkotmányossági probléma abban ragadható meg, hogy a bíróság az ügynek nemcsak az anyagi jogi, hanem az eljárásjogi aspektusaiban is jelen lévő uniós jogi vonatkozásokat – különösen az EB-nek a perújítás megengedésének szükségessége vonatkozásában következetes és az Indítványozó által részletesen bemutatott releváns gyakorlatát – teljes mértékben ignorálta, és az EUMSZ 267. cikk (3) bekezdése által meghatározott hatásköri rendből fakadó kötelezettségét megszegve nem kezdeményezte az EB előzetes döntéshozatali eljárását azzal kapcsolatban, hogy az uniós jog megköveteli-e a perújítás megengedhetőségét.

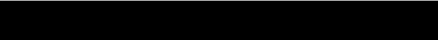
A bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vonatkozásában hangsúlyozzuk végül, hogy az Indítvánnyal támadott bírói döntés tekintetében az érdemi kérdést a perújítás megengedhetősége jelenti. Még ha az Indítványban sérelmezett alaptörvény-ellenesség az Indítványozó KDB-hez benyújtott jogorvoslati kérelmével indult közbeszerzési ügy érdemével nincs is közvetlen összefüggésben, nem szorul további magyarázatra az, hogy a Fővárosi Törvényszék által elkövetett alapjogsértések közvetlenül kihatottak a perújítás megengedhetősége tárgyában hozott döntésre. Azt, hogy az Indítványban felvetett kérdések egyúttal alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdések is, az Indítványozó továbbra is fenntartja – azzal, hogy az EB törvényes bírói minőségét és ezáltal az előzetes döntéshozatal kezdeményezésére vonatkozó kötelezettség elmulasztásának alkotmányjogi vetületeit különösen olyan kérdésnek tartja, amellyel az Alkotmánybíróságnak érdemben kellene foglalkoznia.

* * *

A fent kifejtett kiegészítésekkel az Indítványozó az Indítványát továbbra is fenntartja, ennek megfelelően kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja, valamint az Abtv. 27. §-a alapján az Abtv. 43. § (1) bekezdésének alkalmazásával állapítsa meg a Fővárosi Törvényszék perújítási kérelmet elutasító jogerős végzésének alaptörvényellenességét, és semmisítse meg a végzést, mivel az sérti

- az Indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított és a jelen ügyben az Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdés b) pontjával, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított bírósághoz forduláshoz jogával, valamint az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdéséből levezethető jogbiztonság követelményével összefüggésben alkalmazandó jogorvoslathoz való jogát, továbbá
- az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése által biztosított tisztességes eljáráshoz és törvényes bíróhoz való jogát.

Az Indítványozó végül meg kívánja jegyezni, hogy a tisztelt Főtitkár Úr 2016. február 18-i keltű levele az Indítványozó joghatályos meghatalmazással igazolt jogi képviselője helyett közvetlenül az Indítványozó részére került megcímzésre és kézbesítésre. Mindazonáltal az Indítványozó a tisztelt Főtitkár Úr levelében foglalt határidőn belül terjeszti elő a jelen nyilatkozatát.

Magyarországi Fióktelepe